Nașterea din nou

Studiind cu atenție Sfânta Scriptură, putem observa că planul lui Dumnezeu nu s-a limitat doar la crearea unor ființe superioare îngerilor; El a intenționat să creeze o ființă care să aibă chipul și asemănarea Sa. Conform Genezei 1:26-27, Dumnezeu a spus: „*Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.*” Această perspectivă este subliniată și în Romani 8:29, „*Pe aceia pe care… i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său…”*

Așadar, venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ a avut scopul de a oferi omului posibilitatea de a se renaște spiritual, astfel încât acesta să se poată întoarce la viața pentru care a fost inițial creat. De asemenea, a urmărit restabilirea păcii interioare și a odihnei sufletești, pe care omenirea le-a pierdut odată cu căderea în păcat.

Potrivit standardelor divine ale Împărăției cerești, așa cum sunt descrise în Scripturi, există un plan destinat transformării caracterului uman, cu scopul de a-l armoniza cu cel al locuitorilor acestei Împărății. Acest proces de transformare începe cu renașterea spirituală a persoanei păcătoase și evoluează până la atingerea staturii spirituale a locuitorilor Împărăției.

Avem suflet, duh, am fost înzestrați cu capacitatea de a gândi, de a raționa, de a crede, de a face hotărâri, de a admira, de a iubi și de a face alegeri. Acest lucru se datorează planului dumnezeiesc, conform căruia omul a fost proiectat să fie asemenea Lui. Dumnezeu ne-a creat și ne-a înzestrat cu aceste capacități pentru a le întrebuința și este responsabilitatea noastră să le folosim, să lucrăm împreună cu El pentru a ajunge la statura Fiului Său.

Planul lui Dumnezeu nu se limitează la o restaurare ieftină, care constă doar în iertarea de păcate, ci prevede restaurarea chipului lui Dumnezeu în noi și aducerea noastră la înălțimea staturii Fiului Său așa cum spune Efeseni 4:11-13; „Și El a dat pe unii… proroci… păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților… până vom ajunge la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Pentru a ne oferi posibilitatea de a învăța să trăim așa cum trăiesc locuitorii acestei Împărății, Dumnezeu trebuie să înceapă acest proces, să ne nască din nou spiritual așa cum este menționat în Scriptură, în Ioan 3:3, unde Domnul Isus afirmă: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Renașterea spirituală este, astfel, un prag esențial în viața fiecărui credincios, semnificând debutul unei existențe noi, în care dobândim cetățenia Împărăției lui Dumnezeu și începem un drum de apropiere și conformare după exemplul Fiului Său.

Acest lucru este explicat în 2 Corinteni 5:17-18, unde se spune că, prin Hristos, omul devine o făptură nouă, fiind o transformare profundă ce are originea în Dumnezeu.

Scriptura clarifică faptul că renașterea spirituală este o lucrare divină. Această naștere din nou este chiar din Dumnezeu, conform cu Ioan 1:11, „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar

tuturor celor ce L-au primit… le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."

Am observat că printre creștini există o confuzie legată de criteriile stabilite de Dumnezeu pentru renașterea spirituală și pentru maturizarea în credință. Confuzia aceasta se manifestă prin asimilarea greșită a două etape distincte: prima, intrarea în Împărăția lui Dumnezeu sau începutul călătoriei spirituale, care poate fi comparată cu pasul de a începe educația primară (intrarea în clasa pregătitoare); și a doua, finalizarea acestei călătorii spirituale, echivalentă cu absolvirea învățământului liceal (terminarea clasei a 12-a).

Astfel, mulți cred că trebuie să atingă un nivel avansat de dezvoltare spirituală, similar cu cel al clasei a 12-a, pentru a putea începe călătoria lor, adică pentru a intra în clasa 0. Ei presupun că trebuie să îndeplinească anumite condiții și să aibă anumite calități pentru ca Dumnezeu să le permită accesul în Împărăția Sa.

Așa cum am menționat și în alte ocazii, criteriile stabilite de Dumnezeu sunt complet obiective, eliminând orice posibilitate de interpretare subiectivă. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu acționează într-un mod particularizat pentru fiecare individ, ci urmează un principiu universal aplicabil. Ca exemplu ilustrativ, putem considera analogia cu semințele plantelor și legea universală a germinației care le guvernează.

Indiferent de tipul de sămânță – fie că este vorba de grâu, orz, orez sau altceva – există condiții specifice necesare pentru germinare, care nu se schimbă în funcție de locul de pe glob unde acestea sunt plantate. Nu se întâmplă ca, de exemplu, dacă Petru are o sămânță de grâu și se roagă, Dumnezeu să intervină într-un mod exclusiv pentru ca sămânța respectivă să germineze într-un mod miraculos și unic pentru el sau pentru altcineva.

Dacă Dumnezeu ar proceda astfel, nimeni nu ar mai înțelege cum germinează sămânța de grâu, pentru că fiecare dintre milioanele de oameni ar avea o experiență diferită, în funcție de dorințele lor, iar Dumnezeu ar răspunde rugăciunilor lor făcând sămânța să germineze în buzunarul fiecăruia. Dar lucrurile nu stau așa.

Adevărul este că germinarea semințelor urmează legi obiective și universale. Procesul este pur obiectiv. Uzi sămânța, o lași acolo pentru un timp, și indiferent dacă dormi, stai treaz, lucrezi în curte sau te ocupi de alte treburi, când te întorci la ea, vei observa că a germinat. Și aceasta se aplică atât în America, cât și în România, în Japonia și în alte locuri. La fel stau lucrurile și cu procesul nașterii din nou. Există o abordare universală a acestui proces de renaștere spirituală.

Un creștin care nu înțelege procesul nașterii din nou se poate întreba adesea dacă Dumnezeu a fost cu adevărat implicat în renașterea sa spirituală. Însă există un standard obiectiv pe care Dumnezeu l-a stabilit, asemănător cu criteriile unui examen de conducere auto sau orice alt examen. Procesul se desfășoară obiectiv și noi trebuie să împlin doar acele criterii.

Nu există nici un caz ca Dumnezeu să refuze renașterea spirituală a unei persoane care îndeplinește toate condițiile. Prin urmare, procesul nașterii din nou este același pentru toți. Trebuie să înțelegem care sunt condițiile stabilite de Dumnezeu și, dacă le-am îndeplinit, ar

trebui să încetăm să ne mai îndoim dacă am fost sau nu renăscuți spiritual.

Să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Ioan 3:3 să citim și să examinăm condițiile pentru această naștere din nou sau de sus. Versetul 3 este relevant pentru noi: *„Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* Nicodim întreabă: *„Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamii sale și să se nască?”* Isus răspunde: *„Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne; și ce este născut din Duh, este Duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea și auzi vâietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”*

Versetul 5 ne oferă o clarificare suplimentară a acestei renașteri spirituale: *„Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre.”* Nu este vorba doar de a vedea Împărăția lui Dumnezeu, ci și de a intra în ea. Trebuie să ne naștem din apă și din Duh.

Ce înseamnă **apa** în acest context? Am observat că în unele medii evanghelice, cum ar fi Biserica Adventistă, se pune accent pe botezul cu apă – apa materială fiind necesară în acest proces al nașterii din nou, fie că este vorba de apa unui râu, a unei căzi sau a altui loc unde se practică botezul.

Ei consideră că prin botezul cu apă se realizează această renaștere spirituală, apa materială fiind ”apa” despre care vorbește Domnul Isus. Și apoi, am observat, din studiul textelor scrise de ei, nu doar din ceea ce am auzit, că nașterea spirituală este un proces continuu. Te renaști mereu, procesul de renaștere nu se oprește până la sfârșitul vieții.

Este ca și cum ai începe cu botezul în apă și apoi continui să te naști din nou. Imaginați-vă dacă nașterea unui copil ar dura ani de zile.

În viața noastră spirituală, trebuie să apară această ”apă” despre care a vorbit Domnul Isus. Dar ce fel de apă? Să reflectăm la aceasta. Ce apă este menționată în Scriptură?

Pentru a clarifica acest aspect, să citim din Evanghelia după Ioan, capitolul 4, pentru a înțelege că apa despre care vorbește Domnul Isus în Ioan 3 este Cuvântul lui Dumnezeu și să depășim această etapă. *„La versetul 7, capitolul 4, versetul 7.” *A venit o femeie din Samaria să scoată apă. *„Dă-mi să beau!”*, i-a zis Isus, căci ucenicii lui se duseseră în cetate să cumpere de ale mâncării. Femeia samaritană i-a zis, *„Cum tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samaritană? Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii.”* *„Drept!”*, răspuns Isus, i-a zis, *„Dacă ai fi cunoscut tu Darul Lui Dumnezeu și cine este Cel ce zice ‘Dă-mi să beau’, tu singur ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie, amin.”*

Trebuie să ne naștem din apă vie pentru a avea viață. Domnul Isus este Cel ce ne oferă această apă vie. Să citățm versetele 13 și 14: *„Oricui îi bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete, dar oricui va bea din apa pe care îi voi da eu, în veac nu îi va fi sete. Într-adevăr, apa pe care îi voi da eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâlni în viața veșnică.”* Amin. Aceasta se transformă într-un izvor de apă care izvorăște spre viața veșnică. Ce fel de apă este aceasta? Este apa vie pe

care o dă Domnul Isus.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu; și s-a făcut trup și a locuit printre noi. Voi continua să citesc din Evanghelia după Luca, capitolul 8, pentru a înțelege mai bine despre această apă vie. Este important să recunoaștem că mențiunea apei în Ioan 3 nu este întâmplătoare.

Cuvântul *„apă”* este folosit pentru a ne stimula gândirea, nu pentru a ne induce în eroare, așa cum uneori Dumnezeu ne provoacă să căutăm înțelesuri mai adânci. Să citim capitolul 8, versetul 1 și apoi 5: *„Curând, după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat, propovăduind și vestind Evanghelia Împărăției Lui Dumnezeu.” *În altă parte ni se spune că scopul trimiterii este să propovăduim și să vestim Evanghelia Împărăției.

La versetul 5 ni se prezintă imaginea semănătorului: *„Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța.”* Această sămânță este apa și este esențială pentru noi, pentru că din ea trebuie să ne naștem din nou. Pentru a planta, trebuie să avem sămânța potrivită; de exemplu, sămânța de grâu este necesară pentru a cultiva grâu. Dacă nu o avem, nu putem vorbi despre recoltă. Să presupunem că avem un teren, dar fără să avem sămânță, pe care trebuie să o procurăm pentru a o semăna în pământ. Dacă nu semănăm sămânța, nu putem aștepta să recoltăm grâu, chiar dacă condițiile sunt favorabile.

„Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța.” Versetul 11 ne explică pilda: *„Iată ce înțeles are pilda aceasta: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.”* Astfel, referindu-ne la Ioan, **„apa”** menționată în capitolul 3 simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu, care este Sămânța necesară pentru nașterea noastră spirituală. Fără această Sămânță, nu se poate vorbi despre o naștere adevărată. Primul pas este să primim sămânța, adică Cuvântul lui Dumnezeu, în inimile noastre. În Luca 8, ni se spune că sămânța care cade în pământ bun reprezintă o inimă bună și curată care aduce rod prin răbdare.

Prima condiție este, deci, să auzim Cuvântul. Aceasta este o condiție preliminară pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă ai auzit Cuvântul curat, această condiție este îndeplinită. Este important să nu primim o sămânță modificată genetic sau stricată pentru că nașterea nu se poate produce.

În Ioan 1 ni se spune că suntem *„născuți nu din voia vreunui om, nici din sânge, ci din Dumnezeu”*. Tuturor celor ce au primit Cuvântul, *„Cuvântul s-a făcut trup”*, li s-a dat dreptul de a deveni copiii lui Dumnezeu. Le-a fost acordat dreptul. Încă o dată. Este o chestiune obiectivă, nu subiectivă. Practic, există o formulă obiectivă în spatele acestui proces. Ai primit Cuvântul, ți s-a acordat dreptul.

De aceea Apostolul Pavel ne avertizează că unii strică Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul stricării este de a face ca nașterea spirituală să nu se producă.

Te încadrezi în această cerință sau nu? Să ne autoevaluăm. Am primit întregul Cuvânt sau am primit o sămânță stricată sau modificată genetic?

Când era-i implicat cu marturii lui Iehova, ai primit o sămânță modificată, nu-i așa? Sămânța era modificată. Noi urmăm învățăturile venite din Brooklyn, care ne îndrumă să procedăm într-un anumit mod. Dacă am îndeplinit condiția de a auzi Cuvântul pur, atunci s-a realizat primul pas. Am primit Cuvântul, pot să mă autoevaluez sau nu?

Ne putem autoevalua:

Citim Cuvântul, apoi ne examinăm. Trebuie să ne autoevaluăm dacă suntem în acord cu Cuvântul. Ce deducem din această verificare? L-am primit cu bucurie în inima noastră? Am primit Cuvântul: Dați Cezarului ce este al Cezarului? Să nu te împotrivești celui ce-ți face rău?

Ce înseamnă să primim cuvântul cu bucurie? Să îl acceptăm. Unii oameni îl acceptă forțat, sunt obligați să-l accepte pentru că altfel ar putea suferi consecințe, cum ar fi închisoarea. Să nu furăm din magazin, de exemplu, pentru că dacă furăm, riscăm să fim închiși. Există o diferență între omul care nu fură din magazin de teama închisorii și omul care dorește cu adevărat să trăiască în neprihănire. Diferența este semnificativă.

În Matei 13, Domnul Isus a vestit cuvântul privitor la Împărăția lui Dumnezeu sau Evanghelia Împărăției. Permiteți-mi să vă ofer o ilustrație pentru a clarifica mai bine ideea. Imaginați-vă că fie un frate, fie eu am trăit în sărăcie extremă, într-o țară săracă precum România, și apoi unul dintre noi merge în Germania, se stabilește acolo, învață legile țării și se întoarce în România. Ne spune: *„Haideți să vă povestesc cum este în Germania și să vă ajut să ajungeți și voi acolo.”* Ne împărtășește cuvântul despre legile din Germania. Ne spune, de exemplu, că în Germania nu se conduce cu viteză ilegală și că nu se lucrează la negru. Ne place sau nu această veste?

Unii par să aștepte cu nerăbdare aceste cuvinte. Ei și-au dorit de mult să trăiască într-o țară ordonată, unde nu există furt sau minciună. Aceștia primesc vestea cu bucurie. Dar alții? Unii suferă enorm și nu pot suporta aceste standarde. Unii oameni pur și simplu nu iubesc dreptatea. Se ascund, mint și falsifică.

Ce ar trebui să facem noi? Să iubim legea lui Dumnezeu sau să o urâm? Să ne bucurăm de ea? Există hoți în Împărăția Lui Dumnezeu? Nu, nu există. Unii se bucură că nu există mânie, în timp ce alții sunt triști că nu pot acționa după propriile pofte. Înțelegeți?

A primi cu bucurie înseamnă să acceptăm cu adevărat, din inimă noul mod de viață, altfel ne înșelăm pe noi înșine. Nu se poate forțat. Putem să ne examinăm: am primit cu adevărat Cuvântul Domnului Isus despre neîmpotrivire și neprihănire?

Nu este vorba dacă l-am împlinit, ci dacă l-am primit. Condițiile pentru a ne naște din nou nu sunt să împlinim legea, pentru că dacă încercăm să o împlinim, stabilim un alt standard. Cât ar trebui să împlinim pentru a fi acceptați? Ce procent? Dar ce ne spune Scriptura? *„Fără fapte, ca să nu se laude nimeni.”* Așa este mântuirea, așa este nașterea din nou.

Totuși, vom vedea că mai sunt câțiva pași de parcurs. În acest barem complex sunt incluse și alte condiții obiective; una dintre condițiile esențiale este să primești Cuvântul.

Lepădarea de sine – pasul 2 *„Dacă voiește cineva să vină după mine”*, spune Domnul Isus, *„să se lepede de sine”*. Dacă voim să ne întoarcem la Dumnezeu să devenim copii ai Lui trebuie să împlinim această condiție. Am îndeplinit această cerință sau nu? Când am primit *„Cuvântul” *cu bucurie, m-am lepădat de mine însumi sau nu? Ce înseamnă lepădarea de sine?

Înseamnă să renunți la propriile opinii și concepții despre lume și viață, și să le adopți pe cele ale lui Dumnezeu. Am reușit să fac acest lucru sau nu?

Trebuie să îl realizăm. Este inclusă lepădarea de sine în acest barem complex? Nu este suficient doar să semeni sămânța în inima mea; viața trebuie să înceapă și există anumite lucruri pe care eu trebuie să le îndeplinesc.

Repet încă o dată, unul dintre aspectele foarte importante este să primim întregul Cuvânt curat al lui Dumnezeu. Aici mulți oameni dau greș. Să luăm, de exemplu, catolicismul. Au primit ei o sămânță bună sau una stricată? Dacă analizezi învățăturile catolicismului, vei observa că unele dintre învățăturile Domnului sunt ignorate, distorsionate, sunt excluse, care nu au nicio legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. De exemplu, conceptul de purgatoriu, care este o invenție a catolicismului.

Ce susține această noțiune de purgatoriu, ce se presupune că se întâmplă în purgatoriu? Trăim în păcat, murim ca păcătoși, și apoi, după moarte, Dumnezeu ne trimite în purgatoriu. Există astfel un loc intermediar înainte de a ajunge în Rai, unde ființa noastră nepurificată este desăvârșită și unde păcatele noastre sunt șterse. Acolo suferim și suntem pedepsiți pentru faptele noastre făcute în lumea în care am trăit. Dar așa ne învață Scriptura? Ce fel de sămânță este aceasta? Este stricată.

Dacă ne referim la Ortodoxie, este sămânța modificată modificată genetic sau nu? Și aici găsim o sămânță modificată. Să ne întrebăm: Poate exista o naștere din nou în acest context?

Este exclus. Persoanele care afirmă că sunt oameni născuți din Dumnezeu și în Ortodoxie, denaturează Cuvântul lui Dumnezeu. Cum poți să ai frați care nu au primit sămânța întreagă? Cum poate omul să se nască fără sămânță? Este necesară sămânța sau nu? Domnul Isus spune: *„Trebuie să vă nașteți din apă și din Duh.”*

Dacă apa, adică Cuvântul, nu există, cum te poți naște doar din Duh? Unii cred că se nasc doar din Duh, fără cuvânt, fără sămânță. Este posibil acest lucru?

De exemplu, dacă am pământ și adaug apă, dar nu am sămânța de grâu. Va fi recoltă? Nici fără apă grâul nu va crește. Este adevărat sau nu? În proverbul ardelean se spune: dacă plouă în mai, ai mălai. Dacă nu plouă în mai, nu ai mălai! Pentru că atunci se seamănă porumbul și există un anumit termen în care trebuie să germineze. Dacă nu plouă în acel termen, sămânța plantată se pierde.

Dacă vin păsările și iau sămânța de pe câmp? Ați observat cum păsările vin și iau sămânța de pe câmp? Dacă o iau, atunci chiar dacă plouă, nu va mai fi nimic de recoltat.

Sămânța este foarte importantă. Aceasta este partea lui Dumnezeu. El seamănă sămânța în inimile noastre.

În cartea evrei ne spune că Dumnezeu face un nou legământ cu noi și El pune legile Sale în inimile noastre, le sădește acolo și în mințile noastre, le scrie. Când face noul legământ, El le sădește pe baza faptului că noi le primim și ne lepădăm de sinele nostru.

Pentru că „Modelul" după care trebuie să ne transformăm este perfect și depășește înțelegerea umană, devine obligatoriu să adoptăm această atitudine de renunțare la sinele nostru. Acest lucru înseamnă să ne abandonăm părerile și planurile personale, urmând cu devotament și loialitate îndrumările Celui care este perfect. Prin aceasta, recunoaștem că înțelepciunea Sa este desăvârșită și planul Lui sunt superioare oricărui raționament uman.

Lepădarea de sine este punctul de plecare al vieții noi la care am fost chemați, fiind prima condiție pe care Domnul Isus o cere celor care doresc să înceapă această viață nouă.

Domnul Isus ne-a oferit un exemplu perfect de „lepădare de sine" față de voia Tatălui, un principiu de bază în „uzina" lui Dumnezeu, cerându-ne să urmăm același drum în procesul de desăvârșire. Prin această abordare, Domnul Isus a demonstrat că odihna și pacea interioară sunt posibile doar când propriile noastre dorințe și opinii sunt lăsate deoparte.

Domnul Isus, modelul nostru, ne-a demonstrat prin exemplul Său personal că un nou început nu este posibil fără lepădarea de sine, cerându-ne să urmăm exemplul Său, să renunțăm la sinele nostru, așa cum El însuși a făcut-o.

Așa cum ne învață versetul din Luca 9:23: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze", renunțarea la sine după auzirea Cucântului și primirealui este primul pas pentru a deveni ca Hristos. Lepădarea de sine este esențială și funcționează ca o cheie care ne deschide calea către o transformare completă în Hristos, permițându-ne să adoptăm toate valorile și principiile Sale care sunt perfecte.

„Lepădarea de sine" reprezintă un pilon central în planul divin de mântuire și este esențială pentru transformarea noastră în conformitate cu chipul lui Hristos. A urma exemplul de „lepădare de sine" al Domnului Isus este o provocare, dar și un pas esențial pentru nașterea din nou fiindu-ne necesară în creșterea noastră spirituală și în conformarea cu caracterul lui Hristos.

Fără să trăim cu lepădare de sine, față de instrucțiunile lui Dumnezeu, care sunt perfecte, fără să renunțăm la părerile proprii, procesul nașterii din nou nu poate avea loc.

Este un barem pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem de la început. Fără fapte. Faptele nu sunt relevante. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu cu propriile fapte pentru a-L determina pe Dumnezeu să-l primească în împărăția Sa.

Așa cum am spus mai devreme. Pentru a produce o naștere din nou, există un singur barem. Pe lângă cei doi pași, primirea Cuvântului și lepădarea de sine, ce altceva trebuie să se întâmple în

acest proces de naștere?

Să explorăm mai departe – pasul 3.

Să deschidem la Faptele Apostolilor, capitolul 10, și să citim de la versetul 1 și 2: *„În Cezarea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită Italiana. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu.”* Amin. Corneliu era cucernic, făcea milostenii și se ruga lui Dumnezeu. Acestea sunt trei lucruri pe care le făcea, iar al patrulea: **era temător de Dumnezeu.**

În versetul 34, apostolul Petru ne arată încă o condiție pe care trebuie să o îndeplinim pentru nașterea din nou: *„Atunci Petru a început să vorbească și a zis: ‘În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam…'”*

Aici aș putea adăuga, dar nu este scris în text, că cine face milostenii, cine este cucernic și cine se roagă lui Dumnezeu este primit de Dumnezeu. Dar nu este așa. Corneliu făcea anumite lucruri, însă nu pe baza acestor lucruri este primit de Dumnezeu. *„În orice neam, **cine se teme de El** și lucrează dreptatea, este primit de El.”* Amin.

La Dumnezeu nu venim cu faptele noastre. Corneliu nu a venit cu faptele sale; nu l-a influențat pe Dumnezeu prin rugăciunile sale. El era temător de Dumnezeu. El avea frica de Domnul. Ce înseamnă asta? Să ne gândim.

Să facem o comparație cu momentul când un copil intră în clasa întâi. Unii copii pot să citească deja, în timp ce alții nu. În cazul meu, nu știam literele când am început școala. Dar, a ști să citești nu este o condiție pentru a fi primit în clasa întâi. Condiția este vârsta: dacă ai împlinit șase sau șapte ani, ești primit pentru că este timpul să începi educația formală.

La fel, condiția pentru a intra în relație cu Dumnezeu nu este cât de mult știi sau faci, ci deschiderea ta de a-L primi.

Apostolul Pavel, de exemplu, cunoștea foarte bine Tora și Vechiul Testament. Dar această cunoaștere nu l-a ajutat să fie primit în Împărăția lui Dumnezeu; dimpotrivă, l-a ajtat pentru a-i prigoni pe ucenici. Pentru a fi primit în Împărăția lui Dumnezeu, Pavel a trebuit să treacă printr-o examinare, la fel ca orice alt om. Nu există un barem diferit pentru el sau pentru oricine altcineva.

Să ne gândim la apostolul Pavel și să vedem ce s-a întâmplat cu el. În Capitolul 9, Versetul 3, citim despre întâlnirea lui Saul (care mai târziu a devenit Pavel) cu Domnul. Pe drumul spre Damasc, o lumină din cer a strălucit în jurul lui, iar el a căzut la pământ și a auzit un glas care i-a zis, *„Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?”* Saul a întrebat, *„Cine ești tu, Doamne?”* și Domnul a răspuns, *„Eu sunt Isus pe care îl prigonești.”*

În acest moment, Saul se leapădă de sine, îl recunoaște pe Domnul, numindu-L *„Doamne”*, ceea ce înseamnă *„Stăpân”*, marcând începutul vieții noi, a transformării sale și acceptarea în

Împărăția lui Dumnezeu. Când Ioan s-a întâlnit cu Domnul Isus pe insula Patmos, a avut loc o întâlnire remarcabilă. Ioan fusese alături de Domnul Isus pe Pământ timp de trei ani și a avut o relație foarte apropiată cu El, fiind chiar descris ca discipolul pe care domnul Isus îl iubea și care s-a culcat pe pieptul Său. În momentul întâlnirii cu Domnul Isus pe Patmos, Ioan a căzut la pământ, copleșit de prezența Sa.

În cazul lui Pavel, întâlnirea cu Domnul Isus a fost asemănătoare. Pavel nu-L cunoștea pe Domnul Isus în momentul întâlnirii lor, întrebându-L: *„Cine ești Tu, Doamne?”* La care Domnul Isus i-a răspuns: *„Eu sunt Isus pe care Îl prigonești.”* Pavel, tremurând și plin de frică, a întrebat: *„Doamne, ce vrei să fac?”* Această întrebare arată o schimbare de atitudine, o deschidere spre ascultare și supunere.

Această atitudine este esențială și pentru noi în procesul nașterii din nou. Trebuie să fim dispuși să întrebăm cu sinceritate: *„Doamne, ce vrei să fac de astăzi înainte?”* și să fim gata să păstrăm cuvântul Lui, să fim ai Lui și să iubim cuvântul Lui.

Experiența lui Pavel a fost diferită de cea a lui Corneliu. Corneliu era deja un om smerit și temător de Dumnezeu, în timp ce Pavel era un prigonitor care a trebuit să fie adus de Dumnezeu într-o stare de umilință profundă. În momentul întâlnirii cu Dumnezeu, Pavel a fost cuprins de frica de Domnul, o frică sfântă. Cei care îl însoțeau au auzit vocea, dar nu vedeau pe nimeni. Pavel a primit instrucțiunea: *„Scoală-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.”* El a ascultat și a urmat aceste instrucțiuni.

Putem verifica dacă avem frica de Domnul prin studiul Scripturii, căutând versete despre acest subiect. Prin analiza acestor versete, putem evalua dacă trăim cu o temere autentică față de Dumnezeu.

Această frică de Domnul **este fundamentală pentru nașterea din nou**. Nu este vorba despre o frică profundă și matură, ci de frica pe care trebuie să o avem la începutul călătoriei noastre spirituale, în *„clasa 0”*, care este diferită de frica mai profundă pe care o putem avea mai târziu, în *„clasa 12”*.

Să presupunem că mă angajez unde lucrează un frate, în depozit, astăzi. Oare știu eu unde sunt toate lucrurile? Dacă fratele acesta îmi spune, *„Du-te, știi unde este o măsuță, sau altceva?”*, probabil nu voi ști, voi avea nevoie să mă uit, să mă orientez în magazin. De ce? Experiența, munca zilnică cu stăpânul, ce efect are? Ne dezvoltă, așa cum s-a discutat mai devreme. *„Cine nu greșește în vorbire, este un om desăvârșit.”* Când este cineva desăvârșit? Când este născut din nou? În prima zi de naștere din nou? Sau mai târziu, într-un stadiu avansat? Există două baremuri, unul pentru nașterea din nou și unul pentru absolvire.

Să nu confundăm mijlocul sau sfârșitul procesului cu începutul procesului. Dacă nu sunt la final, nu înseamnă că nu a avut loc nașterea din nou. Aceasta se întâmplă fără intervenția subiectivă a lui Dumnezeu. Este un proces natural. Dacă îndeplinesc condițiile necesare, apare viața. Dacă pun apă, grâu, pământ, va planta va încolți.

Dar dacă lăsăm buruienile, ce se întâmplă? În cele din urmă, buruienile vor domina, nu-i așa? Dar la început, semânța va încolți dacă am primit cuvântul cu bucurie.

Frica de Domnul, ce înseamnă? Înseamnă fapte sau nu? Să ai în inima ta o teamă sfântă. Doar cu această teamă poți împlini Cuvântul. *„Spune despre Noe că plin de o teamă sfântă, a făcut tot ce a poruncit Dumnezeu.”* Nu era suficient doar să fie plin de teamă sfântă. După aceea vine împlinirea, vine evlavia și așa mai departe.

Dar în faza inițială este vorba despre decizia ta. Mergem tot în Faptele Apostolilor, în capitolul 5. Citind de la versetul 31 și 32, *„Pe acest Isus Dumnezeu l-a înălțat cu puterea Lui și l-a făcut Domn și Mântuitor ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martorii acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt pe care l-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”* Amin.

Dacă observăm versetul 33, când au auzit aceste vorbe, au fost cuprinși de mânie și s-au sfătuit să-i omoare. Au primit ei cuvântul? Se poate vorbi de naștere din nou la acești oameni? Erau ei de partea lui Dumnezeu sau nu? Dumnezeu l-a înălțat pe Domnul Isus, l-a făcut Domn și Mântuitor. Ce nu au primit ei aici? L-au primit ca Domn? Ca Stăpân? Pentru că de fapt asta înseamnă cuvântul *„Domn”* – a fi Stăpân. Ei știau foarte bine ce înseamnă să ai un stăpân.

Și apoi Scriptura spune: *„Noi suntem martori, ca și Duhul Sfânt pe care l-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”*

Aceasta este o condiție universală. Dumnezeu îmi dă Duhul Sfânt doar dacă eu ascult de El. Ce înseamnă să ascult de El? Înseamnă să fac fapte sau am decis să ascult de El? Ce decizii am luat? Ce decizii a luat Pavel? *„Ce să fac? Ce să fac?”* El era hotărât să asculte. Era hotărât să acționeze. Punctul de plecare este hotărârea. Nu îl pot influența pe Dumnezeu cu faptele mele.

Nu pot aduce fapte din partea mea pentru a fi născut din nou, ca dealtfel nici după aceea nu pot prin faptele mele să plac lui Dumnezeu. Pentru a place lui Dumnezeu trebuie să am faptele ascultării de Cuvânt sau faptele credinței.

Așadar, trebuie să primesc cu bucurie și să doresc să acționez. Dumnezeu știe dacă nu voi acționa, nu mă așteaptă să vadă dacă voi face ceva, Dacă ar fi așa, atunci ar fi părtinitor. Ar naște din nou pe unii și pe alții nu. Și ar aștepta ca ei să facă ceva înainte de a le oferi nașterea din nou. Este așa în clasa întâi?

Așteaptă să vadă dacă copiii știu literele A, B și C și apoi spune: *„Ei bine, acum vă primesc în clasa întâi.”* Sau îi primește și apoi începe să lucreze cu ei? Procedează prin har. Pentru că este un har. *„Tuturor celor ce l-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”* Dumnezeu este obiectiv și nu intervine acolo. Le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, dacă au primit Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie.

Acum să citim din Faptele Apostolilor 15, pentru că aici apare o problemă. Dumnezeu cunoaște inima. Să citim din Faptele Apostolilor, capitolul 15, versetele 7-9: *„După ce s-a făcut multă vorbă, Petru s-a ridicat și le-a zis: ‘Fraților, știți că Dumnezeu de o bună bucată de vreme a făcut o alegere între voi, ca prin gura mea neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă. Și

Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, dându-le Duhul Sfânt, ca și nouă.""Dumnezeu nu a făcut nicio deosebire între noi și ei, curățindu-le inimile prin credință."*

Condițiile pentru a fi născut din nou includ ascultarea Cuvântului Evangheliei și credința în acesta. Când spunem că credem Cuvântul, înseamnă că îl acceptăm; a crede și a primi sunt concepte echivalente. Nu trebuie să confundăm termenii; a crede înseamnă și a primi. Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, dându-le Duhul Sfânt, la fel cum ne-a dat și nouă. El a văzut că Corneliu era temător de Dumnezeu.

La fel cum putem verifica dacă un copil știe să citească, Dumnezeu l-a verificat pe Corneliu și a constatat că era temător de Dumnezeu. Dumnezeu l-a verificat și pe Pavel. Înainte de întâlnirea cu Domnul Isus, Pavel nu era temător de Dumnezeu. Însă, când s-a întâlnit cu Dumnezeu, a simțit o frică sfântă, o frică care l-a condus spre mântuire, nu o frică de pedeapsă.

Dacă Pavel ar fi fost indiferent în întâlnirea sa cu Domnul Isus, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dumnezeu a văzut inima lui și a acționat. Temnicerul din Filipi a avut o reacție similară cu cea a lui Pavel. În Faptele Apostolilor, capitolul 16, versetul 27, citim că temnicerul, crezând că prizonierii au evadat după ce a văzut ușile închisorii deschise, a fost pe punctul de a se sinucide.

Această frică nu avea legătură cu Dumnezeu, ci mai degrabă cu frica de consecințele pe care le-ar fi avut dacă prizonierii ar fi evadat. Nu este dorința nimănui să-și pună capăt vieții, mai ales când ești tânăr și ai o familie, doar pentru că s-a întâmplat ceva la locul de muncă. Nu vrei să te arunci de la etaj pentru ceva banal.

Această frică pe care o simțea era legată de posibilitatea de a fi pedepsit de superiorii săi pentru că prizonierii ar fi putut scăpa. În această situație dificilă, Pavel a strigat cu glas tare, *„să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici"*. Auzind aceste cuvinte, temnicerul a cerut o lumină, a sărit înăuntru și, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și Sila. El i-a condus afară și i-a întrebat, *„Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? *Apare din nou întrebarea:* Ce trebuie să fac?"*

Acum, problema temnicerului cu superiorii lui era rezolvată, pentru că Pavel îi reamintise, *„să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici"*. În continuare, temnicerul, tremurând de frică, i-a întrebat pe Pavel și Sila ce trebuie să facă pentru a fi mântuit. Ei i-au răspuns, *„Crede-n Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta"*. *Apoi, le-au predicat cuvântul Domnului atât lui, cât și tuturor celor din casa lui. Amin.*

Condițiile nașterii din nou pentru temnicer erau simple.

Ne întrebăm, după ani de participare la adunări, dacă am avut o experiență similară cu cea a temnicerului, cu a acestui om păcătos. Ce fel de om era temnicerul înainte de a-și dori mântuirea? Ce trăsături speciale avea el care să-l determine pe Dumnezeu să-i ofere mântuirea? Era oare temător de Dumnezeu, plin de discernământ sau generos? Cum s-a simțit când Pavel și Sila au fost aduși bătuți și închiși în butuci?

Gândiți-vă la ce fel de inimă putea avea acest om. Chiar și când vezi un animal bătut și chinuit, nu te simți îndemnat să-l chinui și mai mult, nu-i așa? Dar acest temnicer, care probabil își petrecuse o viață întreagă chinuind prizonieri, era obișnuit cu asta. Butucii, ce credeți că reprezentau? Dacă ați fost vreodată în închisori medievale, știți că existau instrumente de tortură. Unde altundeva decât în închisori ar fi fost folosite acestea? Butucii însemnau că prizonierii erau legați de mâini și de picioare, întinși, fără niciun confort, departe de a fi un pat moale.

Acesta era omul care s-a întâlnit cu Dumnezeu, la fel ca tâlharul de pe cruce. Identici, fără nicio calitate deosebită. Fiind un călău în slujba Împăratului sau un tâlhar pe drum, nu cred că există o diferență. A fi plătit de cel care deține puterea nu îți justifică acțiunile. Ești și tu un criminal, un jefuitor, un chinuitor. Nu ai niciun merit înaintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este părtinitor, nu ține cont de ce ai fost.

Dumnezeu nu a așteptat mult cu acest temnicer pentru al verifica. Și harul nu a fost mic. Cât timp ar fi trebuit să aștepte? Șapte, opt ani pentru a-l testa, pentru a vedea dacă era vrednic sau nu? Când i-a acordat Dumnezeu acestui temnicer nașterea din nou?

Cuvântul scripturii ne spune că a fost botezat imediat. Ce au făcut Pavel și Silacând au văzut că el a primit cu bucurie Cuvântul în inima sa? El a împlinit o primă condiție: ”pentru toți cei care L-au primit, Li s-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”

Pavel care cunoștea acest barem al lui Dumnezeu, că tuturor celor care primesc Cuvântul li se dă dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu, a aplicat Cuvântul lui Dumnezeu și l-a botezat pe acest temnicer. Scrie despre temnicer, că s-a bucurat cu toată casa lui, căci a crezut în Dumnezeu. S-a bucurat sau ai primit Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie.

Unii cred că el a rămas temnicer și a continuat să chinuie oameni. Oare? El a primit cu bucurie Cuvântul Domnului Isus, care spune „să nu te împotrivești unei persoane rele” și a avut o mărturie prin acești oameni. Chiar această mărturia a lor l-a determinat să întrebe: „ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”. El dorea să aibă viața lor. Cum? Să cânte în cătușe. Ce spirit înalt aveau acești oameni. Era extraordinar. Și el dorea să fie mântuit și să aibă viața ca acești oameni.

De ce îi acordă Dumnezeu mântuirea atât de ușor acestui temnicer care era un ticălos? Și mie, care de șapte ani, zece ani, mă chinui. Slujesc Domnului, vreau să ajunng în rai, plâng, mă rog. Și văd că viața mea este departe de ce ce ar trebui să fie.

„Este Dumnezeu părtinitor sau nu?” Dumnezeu nu acționează într-un astfel de mod. Dar dacă am primit cuvântul cu bucurie, poate nu m-am lepădat de sine, și poate frica de Domnul nu este înaintea ochilor mei. Verificarea temerii de Domnul este obligatorie, pentru că trebuie să pornești pe drum și El trebuie să mă testeze.

Dacă Dumnezeu vede că nu am frica de Domnul, cu mine este ca și cu un bețiv care atunci când cineva îi vorbește despre Regatul lui Dumnezeu și se bucură. Dar nu ia nicio decizie. Ce trebuie să se întâmple cu acest bețiv pentru a avea parte de nașterea din nou? Trebuie și el să tremure de fică și să zică: Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Tremurând de frică, mă întreb ce să fac

pentru a fi mântuit? Există o diferență, nu-i așa?

Să ne întoarcem la Faptele Apostolilor, în capitolul 13, pentru a înțelege mai bine condițiile de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Să fim atenți și să evităm confuzia.

Recunosc că încă nu am atins nivelul de spiritualitate pe care Dumnezeu îl dorește de la mine, nu-i așa? Nu am reușit. Poate am fost lăsat repetent de două ori, poate de mult trebuia să fiu învățător.

Condiția esențială pentru a te naște din nou este să asculți Cuvântul lui Dumnezeu; fără acesta, nu se poate vorbi despre o nouă naștere în El. Să ne autoevaluăm puțin. Să vedem unde ne aflăm. Citim de la versetul 44, pagina 1073: „În sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat să audă Cuvântul lui Dumnezeu."

Iudeii, văzând mulțimile, au fost cuprinși de invidie și vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, blasfemiind. Dar Pavel și Barnaba le-au vorbit cu curaj: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să vă fie vestit mai întâi; sau, aș putea spune, trebuia să fie semănat mai întâi în inimile voastre. Semănătorul a ieșit să semene sămânța. Dar, deoarece nu-L primiți pe El și pe cuvântul Lui și vă considerați singuri nevrednici de viața veșnică, iată, ne întoarcem spre neamuri.

Voi înșivă vă considerați nevrednici. De ce? Pentru că nu-L primiți. Nu era nevoie de mai mult. Trebuia doar să-L primiți cu bucurie." Versetul 48 spune: „Neamurile, auzind aceasta, se bucurau și preamăreau Cuvântul Domnului." Ei preamăreau Cuvântul lui Dumnezeu. Și toți cei ce erau destinați să obțină viața veșnică au crezut.

Nu sunt multe lucruri care trebuie să se întâmple, dar trebuie să fie în ordinea corectă. Trebuie să ne întrebăm: primești cu bucurie frumusețea Împărăției lui Dumnezeu? Dacă nu, atunci ești departe de Împărăția Lui Dumnezeu. Nu casele sau autostrăzile din Germania trebuie să mă atragă, ci legislația germană. Nu străzile de aur din Împărăția lui Dumnezeu sunt cele care trebuie să mă atragă, ci legile Împărăției Sale. Cărările Lui sunt perfecte, legile Lui sunt perfecte. Îmi doresc să trăiesc după ele sau nu?

Acesta este motivul pentru care există harul, pentru a începe lucrarea în noi. De unde începe? Din cenușă, din mizerie. De acolo ne ridică. Nu avem nicio calitate de la noi înșine. Temnicerul nu avea nicio calitate remarcabilă, la fel ca tâlharul. Corneliu, pe de altă parte, avea motive să se laude, dar pentru aceasta nu a mai fost nevoie să tremure de frică, pentru că frica de Dumnezeu era deja în inima lui, o frică pe care o cultiva de mult timp. Iov ca și Noe și Avram de asemenea cultivau frica de Dumnezeu.

Este benefic că am cultivat frica de Domnezeu; am început viața de credință acum 25 sau 30 de ani. Este bine că am învățat treptat despre frica de Domnezeu și am ajuns să o înțelegem. Nu a fost necesar să se întâmple brusc. Pentru unii, poate că a fost o experiență bruscă, dar pentru alții, a fost un proces treptat, așa cum s-a întâmplat cu Corneliu. La el, primirea Duhului Sfânt a fost ca o adiere de vânt, și dintr-o dată au început să vorbească în limbi fără să tremure de frică. Cu toate acestea, până să ajungem la desăvârșire, există pași de urmat.

Cartea *„Evrei 5”* ne învață: *„Voi care trebuia de mult să fiți învățători, aveți nevoie din nou de lapte.”* Acei oameni nu erau excluși din comunitate și nici nu căzuseră din credință. Ei pur și simplu întâmpinau dificultăți în a înțelege și nu mai puteau gândi corect, deoarece nu aplicau cuvântul lui Dumnezeu.

Domnul să ne ajute să înțelegem că este destul de simplu: dacă nu iubim Împărăția lui Dumnezeu și caracterul Său – pentru că Împărăția lui Dumnezeu este, de fapt, parte a caracterului Său – atunci, chiar dacă ni se prezintă lucruri frumoase, nu se va întâmpla nimic.

Dacă preferăm păcatul în locul Împărăției lui Dumnezeu, ce se poate întâmpla? Indiferent cât de bine cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ne lăsăm atrași de lume, oare Dumnezeu nu vede că nu există nimic valoros în noi? Îl putem înșela pe Dumnezeu? Nu.

Tot aici, în *„Faptele Apostolilor 13:43”*, se spune că după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți dintre iudei și prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care vorbeau cu ei și îi îndemnau să persevereze în harul lui Dumnezeu. Prozeliții evlavioși, adică cei care aveau frica de Domnul, erau prezenți și ei. Așadar, evlavia implică frica de Domnul, și acest lucru este evident.

Să începem lectura de la versetul 15. În momentul în care s-a terminat citirea Legii și a Profeților în sinagogă, conducătorii acesteia i-au invitat pe cei prezenți să împărtășească un mesaj dacă au unul pentru adunare, spunând: *„Fraților, dacă aveți un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiți.”* Pavel s-a ridicat, a semnalat cu mâna pentru atenție și a început să vorbească: *„Bărbați israeliți și voi care vă temeți de Dumnezeu, ascultați!”*

Aceste cuvinte arată că Pavel se adresa atât israeliților, cât și prozelitilor care se temeau de Dumnezeu, adică *„voi care vă temeți de Dumnezeu”*. Acești oameni se aflau în sinagogă, căutând pe Dumnezeu, nu în alte locuri, cum ar fi cârciumile, ci într-un loc unde se putea simți prezența divină.

Ne amintim de Lidia și de alți temători de Dumnezeu care, înainte de a fi născuți din nou sau din Dumnezeu, căutau să-L cunoască. Este rugăciunea noastră ca Domnul să ne ajute să înțelegem și să eliminăm îndoiala din inimile noastre. Dumnezeu ne naște din nou atunci când îndeplinim condițiile necesare. Dacă Îl căutăm cu sinceritate, El ne va oferi această renaștere spirituală.

Dumnezeu cunoaște cel mai bine calea, dar nu face favoritisme; El nu este subiectiv, ci obiectiv în toate acțiunile Sale. Totuși, procesul de renaștere este la fel pentru toți, indiferent de persoană. Nu contează dacă este vorba despre un frate sau altul, sau dacă Petru a fost mai devotat timp de 20 de ani; aceasta este doar un avantaj, dar nu este suficient. Petru nu poate determina pe Dumnezeu să-l nască din nou doar pentru că a făcut anumite lucrări în numele Lui în tinerețe. Nimeni nu poate influența voința lui Dumnezeu. Este esențial să avem frică de Domnul.

Pavel, vă amintiți cum era? Înainte de a fi născut din nou, el era un persecutor al creștinilor, dar în ceea ce privește respectarea Legii, era fără cusur. Era un fariseu printre farisei, destinat de Dumnezeu încă din pântecele mamei sale, dar aceasta nu era suficient. A fost necesar ca el să Îl

întâlnească pe Domnul Isus și să simtă frica în prezența Sa. Dacă ar fi fost arogant în fața Domnului Isus, probabil ar fi avut nevoie de încă 10 sau 20 de ani de experiențe pentru a ajunge la adevărata frică de Domnul. Amin.

Ca concluzie la cele discutate, putem să ne verificăm:

1. Am primit tot Cuvântul sau sunt anumite învățături cu care nu sunt de acord. Dacă este așa nu mă încadrez în baremul lui Dumnezeu.
1. Este important să ne evaluăm pe noi înșine: Dorim cu adevărat să trăim în aceeași lepădare de sine pe care El a exemplificat-o? Avem cu adevărat dorința, în relația noastră cu Dumnezeu, de a ne lepăda de noi înșine și de a renunța la valorile noastre umane limitate?

Suntem cu adevărat pregătiți să ne dedicăm complet învățăturilor lui Hristos? Suntem deschiși să ne lăsăm transformați integral în ființe noi? Această transformare radicală este descrisă în 2 Corinteni 5:17, care afirmă: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi."

- Ne putem de asemenea verifica: Avem frica de Domnul? Dacă dorești să intri în relație cu Dumnezeu, este esențial să te temi de Cuvântul Lui, așa cum spune Isaia 66:2* " Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu."*

Să luăm exemplul lui Iov, care era un om temător de Dumnezeu și se abătea de la rău. Sau exemplul lui Noe care plin de o teamă sfântă a făcut tot ce i-a poruncit Dumnezeu. Acesta este un model de comportament pe care îl putem urma. Sau Avraam care a păzit tot ce i-a poruncit dumnezeu cu privire la aducerea fiului său Isac ca jertfa pentru Dumnezeu. La finalul acțiunilor sale a primit confirmarea că era temător de Dumnezeu, așa cum spune Geneza 22:12 Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucît n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine."

Sursa: *Naşterea din nou* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/nasterea-din-nou